

Corona

Poética

en loor de Nuestra Señora

de los Desamparados

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

—ooo—

Mare de Desamparats

*Va en el tudó del vers una pregària
d'ala ferit esglai i amor encés;
un bleix, un cant, un somni blau, un bes
i un breu somris de ma virtut precària.*

*Porta en el bec la perla solitària
de ma tristor, que, nua, va a través
del prim corriol que mon destí ha mamprés,
sangrant els peus en passa rutinària.*

*Ploguen dissorts i el sec guaret inunden
de sofriments si el sant esplet fecunden
i en el gran pes un jorn s'han de pesar.*

*No ens deixes mai a l'oblidat exili;
digues-me el punt on s'ancla aquell navili
que blanament va al port del teu ampar.*

PRUDENCI ÀLCON I MATEU

93
març
abril 1952

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

OOXOO

A la Mare de Déu dels Desamparats

*Dolça Mare de Deu, Verge Sagrada
que exteneu vostre mant per esta terra,
des de la fonda vall, fins l'alta serra,
protegiu-nos a tots, Patrona amada.*

*Quant gran serà la nostra desventura
si ens apartem de Vos, Reina i Senyora,
siau per sempre Mare Amparadora
en lo dolor conhort i pau segura.*

*Feu que desaparega la discòrdia
entre els homens que obliden són germans,
i entre pobres i rics i xics i grans
siau sempre el motiu de llur concòrdia.*

*Escolteu, Mare Nostra, els nostres plors
que ragen d'estos ulls, tan abundosos,
Verge Santa, ens fareu ensemps ditxosos
si aculliu, entre ells, els nostres cors.*

FELIP MATEU Y LLOPIS

Santa Margeta

*Santa Margeta vos diu sense por,
quan el meu llavi no gosa a parlar,
quan m'agenolle davant de l'altar
on vostra imatge lluix més que l'or.*

*Santa Margeta vos diu sense por,
puix que per tots és el vostre mirar
i els nostres mals vos digneu mitigar
ient-nos lleugers els que arranquen el plor.*

*Santa Margeta vos diu per Hoança
quan vessa goig molt intens, benaurança,
quan l'ànim tem o en dolor està pres.*

*Si embadalit el meu cor no us diu res,
Santa Margeta és un nom com la mel,
tot saborós com dolcesa del cel.*

MARIA IBARS

21 abril 1952

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

—o—o—o—

Llaors i prec a la nostra Patrona

Un paradís d'estreles i de roses
als vostres peus, Senyora, s'obri avui
que l'airecel perfumen flors descloses
al vostre clar, angèlic, blau jardí.

Llunes i sols decoren sense noses
els caminals que són vostre camí
per on passeu oïnt refils d'aloses
sota els colors de l'arc de Sant Martí.

Angels en vol sostenen la corona
que auriolant la vostra faç ens dona
claror de cel que ens deixa enlluernats.

Verge sens par, vulgüeu ser el guiatge
del nostre seny pel terrenal viatge,
Mare de Déu i dels Desemparats.

CARLES SALVADOR

MARE

Oh Mare Immaculada! Mare d'aquell Fill teu,
encarnat per miracle en les entranyes pures,
que sentires per nunci baixat de les Altures
ta virginal i santa maternitat de Déu.

Oh Mare de la ditxa y del penar mes greu!
Haver florit al Crist entre les criatures
i vorete'l nafrat y anguniós d'amargures
per lo penós Calvari, fins la Divina Cr

I per a ditxa nostra i orgull d'esta València
per ton Fill enviada en celestial essència
vingueres a nosatres milagrosa i triomfant.

I baix lo teu empar viu la valenciania
al goig dels teus miracles, ta mel i t'ambrosia
de ma d'un Arquebisbe que va en camí de Sant

GABRIEL ESTEVAN MONTE

25 abril 1952.

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

oOo

AQUELL MATINET D'ABRIL...

Quan un matinet d'abril,
—ai! quin matinet de festa!—
Aurora de nostre Orient!
ixqueres de ta capella

—tota una claror mai vista,
tota un lliri de puresa,
tota un amor feta mare,
tota una gràcia suprema,
tan amorosa, tan blana,
tan angelicalment bella,
tan essència d'hermosura,
tan criatura suprema,
tan Tú!, que és dir tota cosa,
que més no pot dir la llengua—
com un capoll va esclatar
el cor de nostra València,
qui es va sentir estremida
per una alenada cèlica.

Ai! Amor, quin dolç transport
el de la ciutat sancera
quan, com una Reina humil,
la recorregueres, lenta,
per carrers i carrerons,
lo mateix la banda vella
de veïnat menestral,
que la més rica i moderna.

Venia, fresca i subtil,
una brisa marinera
que't duia, acariciadora,
el bes de Pona blavenca
perfumada de salobre,
de llum i de gracia helènica.

Venia de l'horta un hàlit
dolçíssim de primavera
tranzit d'aromes finíssims
de vegetal opulència,
que era un encenser de flaires
que t'enviara la terra.

devante de abril 1952

Hi havia un encís en Pèter
d'amorosa ubriaguesa
que, com un vi de delícies,
l'ànima deixava immersa
en una boira d'ensomni,
d'estupor ultraterrena,
que era con una follia
d'efusions per a Tú, Reina.

Hi havia un perleig de llàgrimes
en tants rostres, Mare meua!
que cap alegria, al món,
podria fer-li parella.

...I jo que't volia dir,
Musa celestial, la febra
de la meua ànima en versos
d'una expressió tan intensa
que esgotaren d'emoció
el toll immens que m'anega...

...I jo que't volia dir,
me senc muts cervell i llengua.

No puc, no puc; el meu llavi
enmudix a la presència
i es sent el cor tan mesqui
front a la teua grandesa,
que, només, flors de silenci
deixe a tos peus, Rosa vera!
i com un tendre albaet
la meua ànima nueta.

Ser un d'aquells innocents,
Mare de Déu, qui poguera,
que en l'Hospital, una nit,
te varen retre en ofrena!

F. CABALLERO I MUÑOZ

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

—oOo—

GOIG DE DESEMPARAT

I

No sé si encara em queda, vida endins,
algun silenci ver, algun conhort;
ja no sé si són foc o són camins
les coses que m'aboquen al record.

No sé si em venç la por o el cansament
de sentir-me arrel nova d'amargor,
ni sé si visc o visc furtivament,
ni si els ossos em pesen o l'amor.

Només, sobre els afany i el cor partit,
trobe ma força unida a un vol suau:
tal rosa, esculpida pel neguit,
sosté entremig del vent sa dura pau.

Car junt a Vós, Senyora, ¿qui no ha fet
de sa desemparança un goig secret?

II

N'he fet un goig despert, un pensament
repartit entre el somni i el respir.
L'àmbit de l'esperança va creixent,
com un miracle a punt d'esdevenir.

Aquell qui busca un glop de claredat
per a la seua carn o el seu anhel,
Vós el preneu, i obriu en son costat
una gràcia forta i sense vel.

Oh quin fruit gloriós, quin bé segur!
Oh quin recer, el vostre braç feliç!
En la ribera del misteri pur
es remeia aquest món enyoradis.

Car junt a Vós, Senyora, ¿no guanyem
en la desemparança el goig extrem?

27 abril 1952

Guanyem el goig sencer, el dolç destí,
de saber-nos alçats arran de Deu.
Les ungles abandonen llur veri

i en la boca ens respon un àngel lleu.

Si la lluita no para ni la mort,
Vós sobre el crit poseu la vostra mà:
ens oferiu la lleialtat d'un port
on calmar el dolor quotidia.

Apliqueu a la nostra solitud
una ajuda de dons i de saó!

Tot el que caminant havem perdut
se'ns multiplicarà en alta cançó.

Car junt a Vós, Senyora, no hi ha nit
sense un estel constant o un prec florit.

JOAN FUSTER

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

—oOo—

¡MARE DELS DESAMPARATS!

*Quan un perill amenaça,
quan una desgràcia ens passa
i es quedem sols i anguniats.
Quan no trobem el camí
que ens poguera traure al fi
d'aquell dol que ens té ofegats.*

*A llavors surt dolorit
com un clam del fons del pit:
Mare dels Desemparats!*

*Quan l'ànima ens sagna fel
per certa angúnia cruel
i ens sentim desconhortats.
Quan la il·lusió més volguda
la veem disoldre's muda,
esma per duts i entristats.*

*A llavors surt dolorit
com un clam del fons del pit:
Mare dels Desemparats!*

*Quan s'ha creuat el fred torn
i es viu des del primer jorn
sense amor i despreuats.
I gaudim sens més reparo
d'esta Verge de l'Amparo,
tendros i afecte enyorats.*

29 abril 1952.

*A llavors surt dolorit
com un clam del fons del pit:
Mare dels Desemparats!*

*Quan nostra excelsa Regina,
majestuosa i divina,
perfum dels més delicats,
ix del seu buc dolça i pura
i com un navili sura
sobre el fills agermanats.*

*A llavors surt enasprit
com un clam del fons del pit:
MARE DELS DESEMPARATS!*

ENRIC GOMEZ FAJARNES

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

ooxo

CANÇONS I ESTELS

Maig florit se'n puja al cel
tot vessant el seu perium;
cada dia que es consum
és pomell fet nou estel.

Cada nit té l'airecel
recull de nova cançó;
cada llavi fa un ressó
que és presoner d'un anhel.

Cançons i estels són corona
per a Tu, Mare i Patrona,
i dels valencians, tressor.

Ton esguard consol em dóna
i en ta capella acarona,
Verge Maria, mon cor.

SOFIA SALVADOR

30 abril 1952

NAUFRAG

(A la Mare dels Desemparats)

*Entre esculls de passions solca la Vida
el vaixell del meu cor, son rumb perdut.
El timó destroçat, baña vençut
al'embat de la mar pel vent ferida.*

*Amb ses falses cançons l'abisme el crida
a dormir a son si, son de vellut.
I el vaixell sense nort va, desvalgut,
perseguint la il·lusió sempre fugida.*

*Mes quan canta la mar ja sa victòria,
i l'udol de l'abim brama més fort,
quan l'espera en l'humà sembla il·lusòria,*

*i el navili desfet corre a la Mort,
obri el far de tos ulls senda de Glòria,
i a l'empar del teu Mant troba ja el Port.*

LLUIS LAPORTA

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

La plaça de la Mare de Déu (Estampa antiga)

Any mil vuitcents... i Déu sap quants! Encara
són lluny els nous costums del mil noucènts.
Endiumentjades van les bones gents
en el mati de maig de llum tan clara.

Arquitectura d'una estirp preclara
la plaça emmarca en motlles excel·lents.
Lluny estan les desfetes dels nous vents
i tot té un caire que el bon gust empara.

Entre joies de pedres centenàries
al cel s'eleven pures les pregàries
quan la Mare de Déu fa sacra via...

I rès no enterbolix el dolc moment:
de gratacels està el bell segle absent;
segle sense estridències de tramvia...

~~XX~~
~~XX~~
1 maig
1959

La Santa Missa en el altar de flor de la plaça de la Mare de Déu

*Té el mati unes rossors meravelloses
en el dia de maig tan resplendent;
la multitud s'inclina, reverent,
davant l'Altar que és bell pomell de roses.*

*El cel és blau; les ànimes joïoses
i els cors fidels fan gaudi del moment;
o'lor de tarongina porta el vent
en pures alenades delitoses.*

*Canta i canta la font —liric encis!—
per l'aigua que es desgrana cristallina
i és com un prec de la més pura veu.*

*I de l'Altar davalla el bell somris
de la Verge —la Flor més gaia i fina—
sobre la multitud que en Ella creu.*

E. DURAN I TORTAJADA

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

A la Mare dels Desemparats

*Jo sóc el pelegri que'n romiatge,
encés el cor d'amor i poesia,
he vingut fins a Vós, Verge Maria,
encísat per la llum de vostra Imatge.*

*Pels camins del dolor he fet la via,
portant per bordó la tija d'una rosa.
tremolosa, bategant i commosa,
s'ha descíols en cèlica harmonia.*

*Mirant vostra faç de gràcia plena,
dolça i mística assutzena,
delítos éxtasi dels benaurats,*

*que pot dir-vos celestial Senyora,
este cor que sempre vos enyora,
Mare dels Innocents Desemparats?*

JOSEP SANÇ MOIA

de març 1952

Feliç Verge Maria, Mare dels Desemparats (Estança)

*Feliç qui ha nascut en la terra dels pares
i ha estat acaronat per una dolça mare
i ha tingut una Verge a qui pregar,
Verge pura a la infància d'hores clares
que amb la fe era símbol de l'empar.*

*Feliç és qui la fe dels avis ha servat
i ha crescut amb l'enyor d'una pàtria ben pura
que la Mare de Déu tostemps ha emperat
i així ella perdura.*

*Feliç qui ha vençut l'afros neguit mortal
i una nova vida li ha estat atorgada
i encara la endolcix amb una llarga pau
que assaborix, mentre creix la fillada,
al caliu d'una amor sense frau
per la Mare de Déu emparada.*

*Feliç Verge Maria, àngel potent
que escoltes tots els clams de la infelicitat,
missatgera entre Déu i el nostre pensament
crident-vos Mare del Desemparats.*

JOSEP GINER

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

— O O O —

PASA LA VERGE...

Lluminosa de blanca poesia,
voltada de clavells enamorats,
resplandix de cordial valenciania
la Nostra Mare dels Desamparats...

Totes les flors de maig volen mirar-la
posantli el mant real de son perium,
i el sol llati gojós vol adorarla
filat en joies d'armoniosa llum...

Vola al vent el soroll de les campanes;
se mira cada rosa ab un estel,
i se senten les ànimes germanes
mentres que va l'incens muntant al cel...

Pausadament triomfal en sa cadència
va la Mare de Deu per la ciutat...
Tremola de fervor tota València
al pas de sa tranquila magestat.

Tot es flor, cada còr feliç batega
sentint al pit fruir un sant amor,
tot hom agenollat plorós li prega
buscant el fi d'un presentit inyor.

"Mare de Déu que fos estel i guia
dels pobres orfens i desamparats;
hàix de vos mant de dolça melengia
els valencians estem acaronats...

No mai mos falte vostre sant amparo
que l'home es feble i el plaer perill;
sigau del fi de nostra vida fero,
del nostre pensament sigau espill.

3 maig 1961
Bram

Que si la vostra ajuda no nos falta,
duguent al pit la llum del sant amor,
tindrem la glòria beneida i alta
de vostre fill divi Nostre Senyor."

Acucena inclinada i amorosa,
va la Mare de Déu pausadament,
encenent una estela lluminosa
en els vitols perennes de la gent...

I com flor de trionfal valenciana
que nos promet pervindres desitjats,
cegadora de blanca poesia,
pasa la Mare dels Desamparats.

VICENT RAMIREZ BORDES

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

A LA VERGE DELS DESEMPARATS

Pregària

Jo cercava ofrenar-vos generós,
els fruits millors que tinc a l'hort closat;
l'anyell més pur i blanc del meu ramat,
de ma hisenda l'esplet més abundós.

Tot lo que tinc, Senyora, és per a Vós,
l'adrés d'or, la basquinya de brocat
de noccs de ma mare, i que desat
en caixa de xiprer jau amorós.

A tot me dius que no; que res te plena;
que altra jola desitjes en recança
i és aquella que encara no he oferit...

Ja sé al fi que entregar-vos com ofrena,
cèc he segut en vòreu en tardança.
Aci tens el meu cor; obri el meu pit!

Jo vulguera, Mareta, idolatrada,
de ma lira ofrenar-vos lo millor.
Jo vulguera pagar al vostre amor
en moneda per mil multiplicada.

Mes com sé que esta torna desitjada,
enjamai pot pagar un pecador,
recolliu la moneda que amb fervor
aquest captaire als peus deixa ofrenada.

Contra Jesús i contra Vós pequi,
trovat per vostre amor la contrició,
puix ningú resta en Vós desemparat.

Que trobe este captaire, Mare!, el fi,
enans que en nou pecat faça traicció
a la torna que als peus vos deixat.

Xha

4 maig 1952

Jo anhelava cercar el blau creuant,
fins del cel arribar a ton dosser,
preparat en amor amb el verger
del Pare Etern, del Fill i Esperit Sant.

Jo anhelava, Mareta, anar pujant.
I en baixar Tu xifrades el daler;
volies amostrar el teu voler
ton dosser a València devallant.

Vols, Mareta, que sols siga fidel.
Que em recorde del Fill que dus als braços
morint per mi en la creu patibulària.

Si a demanar-me això has baixat del cel
féu els propòsits meus fermes i tenaços.
Recolliu i ampareu esta precària!

DR. S. ECDA SORIANO

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

Cançoneta dels Inocents

Els dos inocentets, flors de martiri,
Com aucells amorosos han fet cau
De nostra Verge baix lo mantell blau.
...Oh dolç caliu!

Bé s'esteu,
Inocentets que fereu niu
A les plantes de la Mare de Déu!

Plenes d'enveja les colomes, ara,
Se vos han ajuntat
Cercant eixa tebior de la Maternitat
Divinal qu'ens ampara...

Bé esteu, Inocentets —palmes de glòria
En mans de nacre i neu—,
Baix l'ala de la Mare de Déu!
Foreu al mon roses efimeres,
I sou ara com lliris ploradors
Que broteu en el llac de les tendrors
Maternes de la Verge...

Ai, els Inocentets!
Ai, el líri, i la rosa,
I les blanques colomes!

'Ja que tan bé s'esteu,
Pregueu
Per nos els pecadors a la Mare de Déu!

RICARD GARRIDO I JUAN

6 març 1959

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

VOLEU, GAVINES

Voleu, gavines, voleu,
per eis maritims poblats;
voleu, gavines, voleu,
per els carrers enramats;
voleu, voleu i voleu,
que ve la Mare de Déu.

Voleu, blanquíssimes aus
sobre platjes i albuferes
d'on cercant retalls de blaus
i escumes per fer banderes,
guarnireu com a palaus
les casetes marineres.

Voleu i amb els màgics traços
d'ombra vostra, decoreu
com els més rics canyamassos
parets blanques com la neu,
i sa humillat trasformeu
en caprixosos domassos.

Voleu i voleu, gavines,
trenant en els vostres vols
garlandes amb flors marines,
nacres dels marins caragols
amb tires de tornassols
de les matinals boirines.

Que el poble vui se recobre
i sens mancar poc ni gens
a l'impuls del seu cor obre
oferint sos millors béns,
com unes flors de salobre
que es són verdader encens.

I bracejant, cridaner,
enlaira com el cor mana
a muscles de mariner,
a la nostra Sobirana
desfullar la: el roser
de la llengua valenciana.

Voleu i vólen a una
tots els nostres esperits,
deixant caure com a engruna
la fervor dels nostres pits,
senzills versos estargits
en uns bocinets de lluna.

Voleu, gavines, voleu,
que el poble entona sos llors
a la Verge que ja es veu
hoiant sobre un mar de cors,
travessant per tot arreu
una nevada de flors.

I com nau que s'abandona
a eixe mar d'exaltacions,
navega nostra Patrona
entre sospirs i emocions
rebut l'ínfima corona
de llàgrimes i oracions.

Voleu, gavines, voleu,
per els marítims poblats;
voleu, voleu i voleu
i amb les vostres ales féu
per els carrers enramats
de palli i de tornaveu,
pulx ve la Mare de Déu
eis pobres desemparats...

RICARD SANTMARTÍ

7
maig 1952

P R E C

Verge pura,
ta figura
és un feix de magestats.
Verge santa,
sacrosanta
Mare dels Desemparats.

Tinc la vida
amb falça mida,
pel dolor de contrició.
Faig la via
sense guia
i Vós sou la salvació.

M'atunenta,
la brusenta
angoixa, que és un parany.
Si puguera
en ma carrera,
aturar dolors i planys.

Jo te pregue,
m'arrossegue
als teus peus, humil i pret.
Ampareu-me
i salveu-me
del fossar de Carralxet.

SOLER I GODES

Mañana quedará cerrado el plazo de admisión de originales para esta Corona Poesía

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

PETITA CONVERSA AMB LA MARE DELS DESEMPARATS

Ara ja se que el bes d'aquesta vida
me'l vas donant al cor, molt lentament.
¿Què importa aquesta terra que convida?
¿Què importa aquesta veu indiferent?

Ara ja se que el món viu sense vores
perquè el tinc dins del cor, a l'infinit.
¿Què importa que la mort trenque les flors?
¿Què importa que els meus ulls ploren la nit?

Ara ja se que em vas buidant les venes
per omplir-les d'estels i plenitud.
¿Què importa aquesta carn plena d'arenes?
¿Què importa que el celatge estiga brut?

Ara ja se que dus a les entranyes
el colossal amor d'haver parit.
¿Què importa que les puntes de les canyes
no vullguen arribar al cel traït?

Ara ja se que empararàs la fam
de tendressa que duc pel cos senzill.
¿Què importa que m'incline com Adam,
si em veig germà de tots, quan sóc ton fill?

JOAN CARRILLO

8
maig 1957

O F E R I M E N T

Als vostres peus, Senyora, ser flor volguera
marcida i soterrada per mans estranyes,
per vifure abans eixa hora, tan falaguera,
de oferir-vos la fibra de les entranyes.

Cos en seti de felpa, roig, blan o rosa,
i que una ma que us prega a l'aire em llance
i al pas de vostra imatge meravellosa,
sobre l'argent de l'anda vaja posant-se.

I el pétal, conca oberta front a ta cara,
en-un somni de ditxa se moriria
si allà en lo buc de l'ànima arriplegara
la llàgrima perduda de ta alegria.

I volguera ser ciri de verge cera,
perque una ma devota i enervorida
com ofrena amorosa ja me encenguera
i ma llúm aferinte donar la vida.

I colom que revola per eixa plaça
i en lo trespol aniu de ta Capella
i al vore a Nostra Verge eixir de casa
unflant ufá les plomes anar en Ella.

Flor, ciri o colom fora, per fer la ofrena
del sentiment que l'ànima mou a adorarte,
mes al no ser posible lo que en mi alena,
en l'oració d'uns versos vinc a reçarte.

ANTONI VALERO ALUFRE

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

BREU ROMANC DE LES ROSES

Roses castes, roses vives,
serenes roses de maig.
Alegres feixos de roses
devotament desplegats.

Roses que et porten, callades,
una anyorança de camp,
humides per la rosada
i amb colors de veritat.

Roses sacres, roses plenes,
roses de carrer i altar.
Pètals destinats a caure
sobre la festa i la sang.

Cada rosa, una pregària
duta del cor a la mà.
Cada rosa, les espines
florides de tot un any.

I entre les roses, oh Mare,
la nostra fidelitat,
també escampada, agrada,
feta de consol i pau.

Roses i veus desfollades
als teus peus de pietat.

M. MATOSES

9
maig 1952

LLOANÇA Y PREC A LA MARE DE DÉU DELS DESEMPARATS

*Esta Rosa de maig, és la Donzella
que el Señor envia com clara aurora,
és deler milagrós, Reina i Senyora,
raig suavíssim de sol que meravella.*

*Estel dolç i suau que en nit destella
i l'ànima acollix en eixa hora
en que tot amb angúnia i dolor plora;
esta Rosa de maig, és tan sols Ella.*

*Ella, Mare amantíssima de Déu
en la terra i el cel; amparadora
de tots els qui en el món estem anclats...*

*En les jornades de la vida breu,
vostra bondat ens signe acollidora,
Mare amorosa dels Desemparats.*

JOAN LACOMBA

Corona

Poética

en loor de Nuestra Señora

de los Desamparados

Beneída sigau!

Jorn marial

Doiça Verge Maria,
hora per hora, en instantets lògrats
us lloa tot el dia:
"Oh Santa Mare dels Desemparats!"

A la una en la nit, plena d'estrelas
—estelars caravelles
per àngels arborades—
la netelita i àuria celistia:

"Beneída sigau" —diu— oh Maria!
A les dos, el silenci, per les prades
fa, amb ses lleus suggerències pertumad:
"Beneída sigau!"

A les tres, les amades
veus inaudibles, de inefable pau:
"Beneída sigau!" enarquén.

Lo maig 1957

Clara
preauroreta, a les quatre, "Beneida
sigau, Verge Maria!" canta.

Ara, i
a les cinc, amanida
l'alba, remora amb sa vesllum mes pura:
"Beneida!"

A les sis, daura la llum
de l'alba la ventura
d'aquest místic resum
dels nacres infantats:
"Beneida sigau, Verge Maria,
gloriosa Mare dels Desemparats!"

A les set, llau del dia
nos ressona suau en l'esperit:
"Beneida sigau, oh Verge pia!"

A les vuit, el delit
matinal expandia
"Beneida sigau, Maria!"

Ungia
a les nou, tot l'ambient el fèrvid crit
"Beneida sigau!"

A les deu, és
el delit resseguit
del "Beneida Maria!"

Tot encés,
el matí, és, a les onze, una harmonia
de tons orificats
el "Beneida sigau, Verge Maria
la dels Desemparats!"

I encara no finat, és en després,
a les dotze, al mig dia,
el "Beneida sigau!"

A les tretze, s'afina la universa
veu: "Beneida!" amb amorosa llau
que, a les catorze, unànim i divers
posa en or: "Beneida
sigau, Verge Maria!"

Ja s'immersa
a les quinze, esquisida,
en: "Sigau beneida!" em tota vida.

A les setze, en la vivida vesprada,
enflorada i daurada
de delits essucrats,
fa una gracil tonada:
"Glòria la Mare dels Desemparats!"

A les diset, pel mar i per la prad
se hi sent "Santa Maria,
beneida sigau!"; i se remou
el cor i se commou
a les divuit, quan declinant el dia
"Verge Maria, beneida!" canta.

A les dinou, finant
la llum "Maria, beneida!" a manta,
tot diu.

I contemplant
com el dia se va descolorint,
se destria a les vint,
amb accents enfebrats:
"Beneida sigau, Verge Maria,
amparadora dels Desemparats!"

Broda a les vint-i-una
la lloa: "Beneida!"

I es sentia
en la nit sauda, meditant de llun
clara, a les vint-i-dos:
"Beneida sigau!";
I a les vint-i-tres, mistica s'eseau
la veu que amb ritme astral, solemni,
diu: "Sigau beneida!"

I el ressò de vellut, en la infinida
extensió a les vint-i-quatze, canta
i ensanta, ja finida
la jornada mariana: "Santa, santa
Maria!"

I prosternats
terra i cel, s'ou la universal complanta:
"Oh Verge, Mare dels Desemparats!"

J. MARIA BAYARRI

Corona poética

Mare dels Valencians, Raina i Patrona,
Gemma de les muntanyes i del cel,
LEVANTE vos ofrena sa Corona,
Feta Hum de la Terra: Flors i Estels.

Per Vós, Mare, l'esclat de poesia
en mi és fa carn i fruita en prec fidel,
Mes, ai! que això sols jo assolir podia
Huint, ànima endins, el ver Estel,
Que mai ma Santa Mare no fón Lia
sinó la bella i dolça Na Raquel.

Reina de les nostres vides
alletades per ton pit,
Reina de les exquisides
flames del nostre esperit.
Emmantella, oh Verge Santa,
este poble que és sagrat,
que t'estima i que te canta
amb son cor d'enamorat.

LEVANTE hui vos corona
amb poesia d'amor,
Rebeu la meua, Madona,
feta amb espurnes del cor.

V. SORRIBES GRAMATGE

A la Mare de Déu dels Desemparats

Coronada d'estreles, sostenguda
per núvols d'àngels, entre llums i flors,
plena d'amor, pietosa i conmoguda,
escoltes nostres plors

i eres el sol de la brillant aurora
que aclarix les negrures de la nit
per a qui et busca, Mare Amparadora,
per el dolor, rendit.

A tos peus s'agenollen sense ruidó,
piens de fe els cors, de llàgrimes els ulls,
l'infeliç isolat p'a qui la vida
sols té punxants abrulls;

la viuda pobra que ses penes plora,
anyorant afligida el be perdut;
el trist malalt a qui son mal acora
i et demana salut;

la dolorida esposa abandonada
que es troba sense pa per a sos fills;
la orfaneta que es veu desamparada,
voltada de perills;

tots els desemparats que fan sa via
en les foscos que la desgràcia du,
entre gemecs, dolçíssima Maria,
busquen ampar en Tu.

Cada u, per tes gracies, que son moltes,
ve a contar-te entre llàgrimes son dol,
i misericordiosa Tu l'escoltes
i li envies consol.

Com ells, jo, carregat amb ma aspra pen.
i agobiat per el pes de mon dolor,
m'acoste a Tu portan-te per ofrena
el meu immens amor.

Com aquells coloms blancs que en hores santes,
quan tot era estampits i focs l'espai,
confiats s'aculliren a tes plantes
sense deixar-te mai,

*aixina, Verge Santa, jo volguera
a les plantes volar d'amor encés
i reposar allí de ma cançera
com un colomet més.*

*En la mar de la vida, poc serenes
foren totes les hores per a mi
i anhele ja el descans per a mes penes,
que no tenen mai fi.*

*Hui, pobre i vell, ma nau navega encara
acostant-se malmesa a l'últim port:
ajuda'm, Mare meua, ampara'm ara
i no em deixes a l'hora de la mort.*

RAMON ANDRES CABRELLES

Esperança de Paradís

*Aquell somriure Teu, Mare divina.
I el suny tan carinyós de Ta mirada.
La gràcia en que Ta imatge està voltada.
I el gest en qu'el Teu cor se nos inclina.*

*L'ambient de la jornada valentina.
desde un auba de maig a la vesprada.
I hoste del vent, la rosa perfumada,
qu'un raig de sol fa cèlica pòlsina.*

*Del Paradís ens duen la esperança.
I la fe que a la estrella nos desterra.
D'altre món es l'amor que mai no es cansa
I açà este pobre cor que al barb s'aferra.
Tu ens dones el conhort que no s'alcança,
amb totes les ventures de la terra.*

JOSEP-VICENT TORNER

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

VITOL Y PREG

Al fons de l'ànima sent dolça tendror
qué a mos ulls és fa plany de bon amor
i a mos llavis pregàries impensades
que a la Mare de Déu van endreçades.

¡Pregària d'un fervor que es meravella!
¡Pregària sempre nova i sempre vella!
Depressa allà a mos anys de la infantesa,
encara està embaumada de pureza.

Es un cant de ma terra amorosida,
un clamor a la Verge beneïda,
un crit de barroquisme de València,
un veli-nou misticisme per sa essència.

I en la inquietud en calma de la mar,
minsa remor del ventijol suau;
amb estel de pureza i vents de pau,
mon vaixell sots ta estrela llumenar...
Vullc dir-Vos la pregària valenciana
—raig de llum a ma vida pecadora—
per a rebre l'ajuda emparadora,
Regina Sobirana.

FRANCESC-JOAN TORRENT

NOTA DE LA REDACCION:

La extraordinaria cantidad de originales recibidos para esta Corona Poética nos impide dar el fallo, como era nuestro propósito, el mismo día de la Patrona. Así, pues, seguiremos publicando las composiciones admitidas, y, en fecha oportuna, anunciaremos la decisión del jurado calificador.

11
maig 1952.

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

PEL MAIG, LA MARE DE DEU

Sentor de celeste flaire
s'esbargix pel mes de maig.

De Vós captaire
fins sembla l'aire,
llumet votiu l'àuric raig
de sol, que esguella
el núvol erm,
i besa ferm
vostra capella.

Capella que en son cor estotja la perla
sens preu de vostra imatge, exquisida esberla
del firmament.

Capella on acudixen els mals d'absència
d'humà conhort. Capella on prec és València,
far del creient.

Reina del Cel! Mare de l'eterna vida!,
d'amor
ferida

l'ànima mia recer emparador
anhelosa vos demana.

No em deixes d'ell en la gana,
Mareta meua!

El meu cor creua
amb espasa de fe al caire
del trenc d'alba d'este maig
en què captaire
fins sembla l'aire

llumet votiu l'àuric raig
de sol, que esguella
el núvol erm,
i besa ferm
vostra capella.

FRANCESC FERRER PASTOR

13 maig 1962

LENGUA POETICA

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

OOOO

PLANYS Y PRECS

I

De l'Europa transida
que en recels es consum,
oh, Mare amorosida!,
sigau, Vós, semprealum.

II

Dels humans que en la guerra
sense llar van quedar,
repussall de desferra,
sigau, Vós, sempre Empar.

III

De l'Europa pagana
que lliscant cau al mal,
oh, Verge sobirana!,
sigau, Vós, el Fanal.

IV

De tothom que per deriva,
lluïta, bàndol, dissòrt,
jau avui en la misèria,
sigau, Vós, el Conhort.

V

I en l'Europa aterrida
que veu prop el seu fi
vostre esguard siga Vida
per a fer bon Camí.

F. MANUEL LORENS

14 abril 1952
manuel

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

AIGUAMARINA

*D'argent, or i pedres fines
estàs, Mare, coronada,
i ta image venerada
fa reviure nostre amor;
perque no hi haurà corona
de més quilats, per ventura,
com la que mística i pura
t'ofrenà lo nostre cor.*

*Corona sempre novella
i eternament refflorida
pels batiments de la vida
quan l'emoció cega els ulls;
puix son perles, esmeraldes,
topacios, gemes daurades
i joies totes preuades,
les promeses que Tu aculls.*

*Maravellós equilibri
qu'en la pau i en els reversos,
els valencians, mai dispèrsos,
som a enfortir-ho, obligats.
Sols així, fins l'atra vida,
tindràs ferma eixa corona,
Senyora nostra i Patrona...
Mare dels Desemparats!*

M. MARTINEZ BONORA

15 mai 1952

CAMPANES, CAMPANETES...

Campanes, campanetes
de nostra Església,
canteu que ja s'acosta
eixa gran festa
que a nostra Verge Santa
València ofrena.

Solteu al vent alegres
la gaià llengua
per a cantar les glòries
de nostra Reina.

Que tot lo món s'entere
de qu'en València
tenim una Patrona
guapa i morena,
com una llauradora
de la Ribera.

Que vostres veus apleguen
als cors de pedra
d'aquells que no coneixen
a la Mareta
i que per no mirar-la
girèn l'esquena.

Que vostres notes siguen
blanca senyera
per a guiar els passos
a sa Capella,
de tots els que naixqueren
a l'ombra seua.

Que vostra melodia
pòse i encenga
nou foc en nostres vides,
i molt apressa,
tornem tots a oferir-lh
a nostra Reina
els cors per qu'els empare
baix lo mant d'Ella...

Campanes, campanetes
toqueu a festa,
qu'el cel estarà pronte
dins de València.

ANFOS RAMON GARCIA

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

L' HORTA SE QUEDA SENSE UNA ROSA...

No sabeu qué passava per València
que de festa vestia els seus balcons
i entre càntics de mística eloqüència
brollaven piadoses oracions?

Què ocorria que be tots nos volíem,
i eren nobles i honorats els sentiments,
i ploravem, mateix que a un temps ens riem,
elevant cap al Cel els pensaments?

Puix passava que, en rompre aquella aurora,
entre llàgrimes, vitols i cançons,
la Verge, nostra Reina i Gran Senyora,
recorria carrers i carrerons.

Vagava com perduda nau sens guta,
somrient, espaiet, molt inclinada,
cercant amb ver afany al qui sofría
i esperava el conhort de sa mirada.

En l' instant en que ixqué de la Capella,
no sé què de diví, pertot arreu
s'estengué en l' ambient voltant-la a Ella...
Nos sentíem llavors més prop de Déu!

Voltejaven amb fúria les campanes;
les traques esclafien sense fi;
i aleshores les roses valencianes
cobrien-li amoroses el camí.

16 maig 1952

Eaminava sens treua nit i dia
amb sa humil i divina majestat;
i aquell esclat d'amor alcançaria
magnituds com no mai s'ha imaginat.

I així l'horta quedà sense una rosa...
Ni els més vells s'erirecorden de succés
que semblança t'iguera amb tan gran cosa...
I és possible que acàs no ho vegem més...!

Es que tots acudiem... Moreneta!
en estoi per llorarte, esvalotats,
per vore's prop de Tu, gentil Moreneta,
Verge dels Desemparats!

JOAQUIM SENDRA NAVARRÓ

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora de los Desamparados

Prec a la Verge dels Desamparats

Verge gloriosa del Amor Diví;
Mare pietosa, dels Desamparats!...
Feu qu'el món trobe el benhaurat camí
i acaben els rencors i rüindats.
Qu'els pobles logren l'immortal Destí,
baix el signe d'Amor, agermanats,
i units al teu voltant, en ferme llau,
impere, ¡Mare!, per a tots, la Pau!...

JESUS MORANTE BORRAS

El trasllat de la nostra Mare

Un maternal vaixell, de port a port,
avança entre les ones d'un bell mar
de fills que esperen de la Mare ampar
i volen son ajuda en el conhort.

Les llagrimes i els precis fan l'aiguafort
d'un dumenge florit, amb sol ben clar,
en el que troba Nau el desampar
i el lliri abandonat encontra un Hort.

Cada pétal de rosa, com un bes
llançat a l'aire, vola i du gran pes
de pena i de dolor que vol clemència!

I, entre vitols a braços desplecats,
passa la Mare dels Desamparats
sobre un núvol de fills que té València!

ELIES BORRAS CASTELLO

17 març 1959

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

M' ESCOLTES?

Mare, Mare, ¿m' escoltes? Una pena
que'm rossega l'entranya
de llàgrimes eternes els ulls banya;
m'ha fet perdre de l'esme la serena
claror que'ns allumena,
i ab negra melengia el cor me danya.

¿A qui ha d'anar un fill, més que a la Mare,
quant el dolor l'ofega,
quant la desesperança el cull i encega?
¿A qui ha de recurrir per que l'ampare
i la llum li depare,
el que, desamparat, a fosques brega?

M' escoltes?... Pero ja veig que t'inclines
i als meus llavis morats
d'un somriure han florit dolços esclats:
és que ab llum dels teus ulls ma fe illumines;
senc carícies divines:
¿és qu'eres Mare dels Desamparats!

A. LLACER

18 març 1952.

PREC Y ORACIÓ

Si del foll ó Inocent sou, Verge pura,
suau refugi on s'acull qui amb dol camina
per lo món fosc i dur que l'amoina,
i a tons peus suplicant i humil s'atura;

si, acolzada en l'amor, vostra figura,
lo dolor rebuscant, dolça, s'inclina;
si eixe esguard candorós, Mare i Regina,
lo suplici més greu conforta i cura;

accepteu, gran Senyora, este dolor
que me te, fa algùn temps, al llit postrat;
presenteu-lo a mon Déu y Salvador

com a ofrena per tot cuant he pecat;
puix per rebre de Mare ton calor
vulic, per sempre, ja esser desemparat.

VICENT SASTRE FERRER

Corona Poética

en loor de Nuestra Señora
de los Desamparados

OOOO

RAPSODIA DEL VER AMOR

Del lilit en la capsalera
tinc una preciosa estampa:
la meua Mare i Patrona
sempre, sempre venerada.
Els meus precs contrit li envic
al entrar en la nit llarga,
i la Verge m'carona
en sa celestial mirada.
En los ulls tancats espere
el dolç claror de l'aubada,
i quan lo sol me conforta
fúrrant-se en la meua cambra
la salute coralment
oïrenant-li la jornada.
Als meus anys, trist en lo món,
perque lo millor me falta,
una ma que me console
i el arrull de una paraula,
mirant la Reina meua
trobe la ditja somniada,
puix la dels Desamparats
es el complement que plasma,
la felicitat més íntima
i el goig que a res se compara.
Ensemps vixca, i en lo lilit,
tinga sa preciosa estampa,
fiaré viure la vida
humil, pero dolça i santa.

.....
Del lilit en la capsalera
tinc a la Mare adorada,
i en maig, mes de poèsia,
¡quan me consola el mirar-la!

JOSE M. JUAN GARCIA

20 maig 1952.

NOTA DE LA REDACCION

Con la publicación de esta poesía, damos fin a la Corona Poética en loor de Nuestra Señora de los Desamparados. Faltaríamos a la verdad y a la gratitud, si no expresáramos cuán halagüeño ha sido para nosotros el éxito alcanzado por la misma, y cuán grande y cordial es nuestro reconocimiento a los poetas valencianos que tan generosamente, han respondido a nuestro llamamiento. La fervorosa devoción de Valencia hacia la Madre de los Desamparados ha sido, en definitiva, la causa fundamental de la brillantez de esta Corona, y de que, desbordando ampliamente nuestros cálculos, resultase exiguo el espacio que habíamos previsto para la misma y el tiempo que habíamos reservado para su publicación. Al llegar a este punto, el jurado de admisión ha de lamentar el no haber podido publicar todas las composiciones recibidas; todas ellas, ciertamente, merecieron figurar en estas páginas, y sólo dificultades insuperables, fundadas en circunstancias de extensión o su carácter particularísimo, han obligado a omitir, muy a pesar nuestro, la publicación de muchísimas. LEVANTE, cordial, entrañablemente, da las gracias a todos.

Dentro de breves días, el jurado calificador hará público el fallo de la Corona.

1.º de junio 1952

MUNDO

LEVANTE

LITERARIO

El concurso de LEVANTE para una Corona Poética en alabanza de Nuestra Señora de los Desamparados, ha constituido un rotundo éxito. Éxito por la cantidad de composiciones presentadas, que rebasó amplisimamente todas nuestras previsiones; éxito también por la calidad de las mismas, puesta especialmente de manifiesto en los tres poemas premiados. El de Joan Fuster, seleccionado en primer lugar, es una pequeña obra maestra, tanto por el donaire y la pulcritud en el decir, como por la cálida intensidad de su pensamiento. LEVANTE está orgu-

lloso de que una composición así encabece su Corona Poética ofrendada a la Madre de los Desamparados; y se siente igualmente orgulloso de contribuir a la consagración de un poeta joven, inspiradísimo y cultivado, capaz de infundir actualidad perenne a formas poéticas colmadas de resonancias del más puro Ausias March. Quien crea que hay hipérbole en nuestro juicio, hará bien repasando el bellissimo poema. Desde la idea central — la del gozo del desamparado — hasta un mesurado florecer de imágenes que no son simple pirotecnia verbal, sino expresión de un pensamiento hondo y vivo, todo es en "Colg de desemparat" hallazgo y creación, sin escoria de tópicos, y con sumisión a una métrica de la más clara y antigua estirpe valenciana. Versos lapidarios, densos, entrañables y hermosos, abundan en el poema; hallazgos felicísimos como aquel "ni si els ossos em pesen o l'amor", o "tal la rosa, esculpida pel neguit", prestigian cumplidamente el numen de un poeta al que se pueden dedicar ya los mejores augurios.

Ardiente, intensa, vibrante es la "Petita conversa amb la Mare dels Desemparats", que llega a nuestra Corona suscrita por un nombre que creemos inédito en la poesía valenciana actual: Joan Carrillo. Inflamada composición que desde el primer verso nos prende en su sutil emoción y delicada musicalidad: "Ara ja sé que el bes d'aquesta vida -- me'l vas donant al cor, molt lentament." La "Conversa" es más bien desbordamiento de un alma en

cendida en emocionada gratitud hacia la Gran Amparadora: "Ara ja sé que empararás la fam-de tendressa que duc pel cos senzill." La firma de Joan Carrillo, que ahora alborea en el horizonte de la poesía valenciana, puede ser reputada, tan sólo por esta breve composición, como de primera magnitud.

De primera magnitud, y ya unánimemente reconocida, es la de Carles Salvador, quien aporta a la Corona la elegancia irreprochable y gentil de un bello soneto: "Llaors i prec", verso y plegaria. La arquitectura rotunda del soneto va esmaltándose de inspiradas imágenes, desde el "paradis d'estreles i de roses", hasta la entrañable súplica final.

Para ellos, los premiados, y para los demás, que lo hubieran sido justísimamente si hubiésemos dispuesto de más galardones, LEVANTE reserva su gratitud imperecedera.

1 juny 1952.

GOIG DE DESEMPARAT

I

No sé si encara em queda, vida endins,
algún silenci ver, algún conhort;
ja no sé si són foc o són camins
les coses que m'aboquen al record.

No sé si em venç la por o el cansament
de sentir-me arrel nova d'amargor,
ni sé si visc o visc furtivament,
ni si els ossos em pesen o l'amor.

Només, sobre els afanys i el cor partit,
trobe ma força unida a un vol suau:
tal la rosa, esculpida pel neguit,
sosté entremig del vent sa dura pau.

Car junt a Vós, Senyora, ¿qui no ha fet
de sa desemparança un goig secret?

II

N'he fet un goig despert, un pensament
repartit entre el somni i el respir.
L'ambit de l'esperança va creixent,
com un miracle a punt d'esdevenir.

Aquell qui busca un glop de claredat
per a la seua carn o el seu anhel,
Vós el preneu, i obriu en son costat
una gràcia forta i sense vel.

Oh quin fruit gloriós, quin bé segur!
Oh quin recer, el vostre braç teliç!
En la ribera del misteri pur
es remeia aquest món enyoradis.

Car junt a Vós, Senyora, ¿no guanyem
en la desemparança el goig extrem?

III

Guanyem el goig sencer, el dolç destí
de saber-nos alçats arran de Déu.
Les ungles abandonen Hur veri
i en la boca ens respon un àngel lleu.

Si la lluita no para ni la mort,
Vós sobre el crit poseu la vostra mà:
ens oferiu la lleialtat d'un port
on calmar el dolor quotidiana.

Apliqueu a la nostra solitud
una ajuda de dons i de saó!
Tot el que caminant havem perdut
se'ns multiplicarà en alta cançó.

Car junt a Vós, Senyora, no hi ha nit
sense un estel constant o un prec florit.

JOAN FUSTER

PETITA CONVERSA AMB LA MARE DELS DESEMPARATS

Ara ja se que el bes d'aquesta vida
me'l vas donant al cor, molt lentament.

¿Què importa aquesta terra que convida?

¿Què importa aquesta veu indiferent?

Ara ja se que el món viu sense vores

perquè el tinc dins del cor, a l'infinit.

¿Què importa que la mort trenque les hores?

¿Què importa que els meus ulls ploren la nit?

Ara ja se que em vas buidant les venes
per omplirles d'estels i plenitud.

¿Què importa aquesta carn plena d'arenes?

¿Què importa que el celatge estiga brut?

Ara ja se que dus a les entranyes

el colossal amor d'haver parit.

¿Què importa que les puntes de les canyes

no vullguen arribar al cel traït?

Ara ja se que empararàs la fam

de tendressa que duc pel cos senzill.

¿Què importa que m'incline com Adam,

si em veig germà de tots, quan sóc ton fill?

JOAN CARRILLO

Llaors y prec a la nostra Patrona

*Un paradís d'estreles i de roses
als vostres peus, Senyora, s'obri avui
que l'airecel perfumen flors descloses
al vostre clar, angèlic, blau jardí.*

*Llunes i sols decoren sense noses
els caminals que són vostre camí
per on passeu oint refils d'aloses
sota els colors de l'arc de Sant Martí.*

*Angels en vol sostenen la corona
que auriolant la vostra faç ens dona
claror de cel que ens deixa enlluernats.*

*Verge sens par, vullgueu ser el guiatge
del nostre seny pel terrenal viatge,
Mare de Déu i dels Desemparats.*

CARLES SALVADOR

Fallo del Jurado

Reunidos los señores barón de San Petrillo, presidente, y don José Barberá Armelles, reverendo don José María Bellarte Vicent, don José Ombueña Antíñolo y don Enrique González Comá, miembros del jurado calificador del Concurso "Corona poética en loor de Nuestra Señora de los Desamparados", convocado por LEVANTE, acordaron por unanimidad conceder los tres premios anunciados del siguiente modo:

Primer premio, a la composición "Goig de desemparat", original de Joan Fuster.

Segundo premio, a la composición titulada "Petita conversa amb la Mare dels Desemparats", de Joan Carrillo.

Tercer premio, a la composición titulada "Llaors i prec a la nostra Patrona", original de Carles Salvador.

Valencia, treinta de mayo de mil novecientos cincuenta y dos.—Firmado.